

မြန်မာ စာရေးဆရာကလပ်ကိစ္စသည်

စာရေးဆရာများ ပြောကြသည့် ပြည်လူနီတိ

တိန်းလတ်၊ နုနုရည်(အင်းဝ)၊ မောင်ခေတ်ထွန်း၊ ချစ်ဦးညို၊ မောင်သိန်းလွင်၊ မောင်သာချို၊
ဆရာမိုး(Follow Me, Ph.D)၊ ဝံ-ဇာတိဘို၊ လက်ကရည်ကျော်၊ မေဇွန်အေး၊ မောင်လေးလွိုင်၊
ဆောင်းဝင်းလတ်၊ မြန်မာ့ဦးစီးဌာန၊ ဂုဏ်ထူးဆောင်များ၊ ဒေါက်တာ(ဆေး/မန်)၊ မင်းချင်းမွန်၊
ဒေါက်တာခင်မောင်ညို၊ သူရဇော်၊ ကောင်းသန်း၊ ဦးဘုန်း(ဓာတု)၊ ထင်လင်းဦး(Wisdom Villa)၊
သရဝဏ်(ပြည်)၊ ဟန်(တောင်လုံးမြန်)၊ မိလူသွေး၊ ရာမည-ကိုအောင်

အမှာ စကား

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်း လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ ရနေသည် ဟု နေရာတော်တော်များများမှာ ဝေဖန်သံတွေ ကြားနေရသည်။ ။

နိုင်ငံသားတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးအပ်သည့် ပြည်သူ့နီတိ ချို့တဲ့ နေသည် ဟု ဝေဖန်ထောက်ပြ နေကြ၏။

ထိုအသံတွေကြားပြီးနောက် နိုင်ငံအတွက် လိုအပ်နေသော ပြည်သူ့နီတိကွက်လပ်ကို ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာများက ဖြည့်ပေးချင်သော ဆန္ဒရှိလာကြ၏။

ထိုအတွက် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာရေးဆရာကလပ်တွင် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါ လူကြီး၊ လူငယ်၊ ကျောင်းသားများ ဖတ်ရန်အတွက် ပြည်သူ့နီတိစာအုပ်ရေးသား ထုတ်ဝေရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ။

ပြည်သူ့နီတိစာအုပ်ကို ယခင်က ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ကြဖူးသဖြင့် ပြည်သူ့နီတိဟု တုံးတိတိ အမည်ပေးရန် မသင့်တော်သောကြောင့် စာရေးဆရာများ ပြောကြသည့် ပြည်သူ့နီတိဟု အမည်ပေးလိုက်ကြပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်သည် ကျောင်းသုံးပြဋ္ဌာန်းရန်အတွက် အခန်းစဉ်အလိုက် သင်ရိုးညွှန်းတမ်း ရေးသလိုမျိုး မစီစဉ်ပါ။

မြန်မာစာရေးဆရာကလပ်အဖွဲ့ဝင် စာရေးဆရာများက လူကြီးလူငယ် ကျောင်းသားများ နားဝင်လက်ခံနိုင်သော အကြောင်းအရာများကို ရွေးချယ်၍ သူတို့ အမြင် သူတို့ အတွေးဖြင့် ဤပြည်သူ့နိတိစာမူများကို စေတနာကောင်းဖြင့် ရေးကြပါသည်။ ။

ရေးရုံသာမက ပြောလို့ ရသည့်နေရာဌာနများ၊ ကျောင်းများ အသင်းအဖွဲ့များ တွင် လည်း လိုက်လံဆွေးနွေးဟောပြောစည်းရုံးရန်အထိ ရည်ရွယ်ထားကြပါသည်။ ။

ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံဖြစ်ရန်အတွက် စည်းကမ်းရှိရန် လိုပါသည်။ ။ စည်းကမ်းရှိဖို့ အတွက် ပြည်သူတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံဆောင်ရွက်သင့်သည့် ကျင့်ဝတ်နိတိကို သိရှိနားလည်သဘောပေါက်ရန် အထူးလိုအပ်ပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် မြန်မာစာရေးဆရာကလပ်၏ စာပေအကျိုးသယ်ပိုးခြင်း အစီအစဉ်(၁၀)အရ ဤစာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်ရပါသည်။ ။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတော်အသစ် တည်ဆောက်ရာတွင် မြန်မာစာရေးဆရာကလပ်က အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်အဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဟု အားရကျေနပ်မိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။ ။

ကောင်းသန့်
ဥက္ကဋ္ဌ
မြန်မာစာရေးဆရာကလပ်
၈-၃-၂၀၁၈

ပြည်သူ့နီတိ အသိမှ ပညာသို့ ဟိန်းလတ်

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး နိုင်ငံခြားလေ့လာရေးခရီးစဉ်က စင်ကာပူနိုင်ငံပါ။ ရောက်ရောက်ချင်း ပထမဆုံးနေ့မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတကာကျောင်းသားတွေကို စင်ကာပူမြို့အနှံ့ ဘတ်စ်ကားတွေနဲ့ လေ့လာရေးလိုက်ပြတယ်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ လိမ္မော်သီးတွေ လိုက်ဝေတော့ ကျွန်တော်လည်း ရေငတ်ငတ်နဲ့ ချက်ချင်းအခွံနွာပြီး စားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ လက်ထဲက လိမ္မော်ခွံတွေကို ကားပြတင်းပေါက်ကနေ ပစ်မလို့ လုပ်လိုက်တယ်။ ကားပြတင်းပေါက်နားမှာ ကပ်ထိုင်နေတဲ့ သူက ဗီယက်နမ်နိုင်ငံက ကျောင်းသားပါ။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုကျော်ပြီး လိမ္မော်ခွံလှမ်းပစ်လိုက်မလို့ လုပ်တာ သူက ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်လက်ထဲက လိမ္မော်ခွံကို သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တာတွေ့ရလို့ ကျွန်တော်လည်း အံ့သြသွားတယ်။ ကားပေါ်က ဆင်းတော့မှ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်နားက အမှိုက်ပုံးဆီ တကူးတကသွားပြီး လိမ္မော်ခွံကို သွားပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သိပ်ရှက်သွားတယ်။ အမှိုက်ကို ဒီလိုနိုင်ငံကြီးတွေမှာ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ မပစ်ရဘူးဆိုတာ ခုမှ သတိရမိတယ်။ ဒါတောင် ကျွန်တော်က မူလတန်းမှာ တုန်းက ဆရာဦးအုန်းမောင်တို့ ၊ ဆရာဦးဘဖေတို့ ရေးတဲ့ ‘ပြည်သူ့နီတိ’ကို သင်ဖူးခဲ့တဲ့ သူလေ။ သင်တာက သင်တာတ

ခြား၊ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ကျင့်ကြံမှု အလေ့အကျင့်မရှိတော့ အမှိုက် ဆိုတာတွေကရာနေရာ ပစ်ချချင်တဲ့ စရိုက်က စွဲနေတာပေါ့။

ဩစတြေးလျနိုင်ငံမှာ ပညာသင်သွားတော့ သူတို့ နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသား တွေရဲ့ အလေ့အကျင့် စရိုက်လက္ခဏာကောင်းတွေ တော်တော်များများ ကို သတိပြုမိတယ်။ အိမ်တိုင်းလိုလို အိမ်ရှေ့မှာ အမှိုက်ပုံး နှစ်လုံး၊ သုံး လုံးလောက် ရှိတတ်တယ်။ တစ်ပုံးက စားကြွင်းစားကျန်တွေပစ်ဖို့၊ တစ် ပုံးက သတ္တုဗူးတို့၊ ပုလင်းခွံတို့၊ စက္ကူတို့ ပစ်ဖို့ ။ တချို့တွေဆို ဟင်းရ ည်ဟင်းဖတ်တွေပါတဲ့ စွန့်ပစ်စရာဆိုရင် သီးသန့် ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီးတွေနဲ့ သေသေချာချာထည့်ပြီး ပစ်တတ်တယ်။ စူးစရာ၊ ရှုစရာ ပုလင်းကွဲ ဘာညာဆိုလည်း အမှိုက်သိမ်းသူ မထိခိုက်၊ မရှုနာရအောင် သေသေချာချာပုံးနဲ့ ထည့်ပြီးမှ အမှိုက်ပုံးထဲ စွန့်တတ်ကြတယ်။ ကိုယ့်ခြံရှေ့က ကိုယ်မပိုင်တဲ့ လမ်းဘေးမြေပိုကို တောင် ချိုင့်ခွက်တွေ၊ ခလုတ်ကန်သင်းတွေမရှိအောင် သေသေချာချာ မြေညှိထားတတ်ကြတယ်။ တချို့ဆို မြက်ခင်းတွေတောင် အလှစိုက်ပေး ပြီး အဲဒီမြက်ခင်းပေါ်မှာ မှ ပလတ်စတစ်ပြန်အုပ်တာလည်း တွေ့ရတယ် ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလည်း လို့ ကျွန်တော်စပ်စုကြည့်တော့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ကပ်နေတဲ့ ဖုန်တွေက လေတိုက်ရင် လမ်းပေါ်ကိုလွင့်သွားပြီး လမ်းသွားလမ်းလာနဲ့ မော်တော်ယာဉ်တွေကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ဆိုပြီး ပြောကြပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး မှတ်သားစရာတစ်ခု ရှိပါ သေးတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ ပလက်ဖောင်းဘေးကမြေကိုလည်း တစ်ပြင် ထဲညီနေအောင် မြေညှိထားရတယ်။ မတော်လို့ သူခိုးက ကိုယ့်အိမ်ခိုးဖို့ ည ဘ က်က ပ်အ လ ၁ မှ ၁ ချို့င့်ထဲ မတော်တဆပြုတ်ကျလို့ ခြေကျိုးလက်ကျိုး သွားရင်တောင် အဲဒီသူခိုးက အိမ်ရှင်ရဲ့ နမော်နမဲ့ပြုမှု ၊ ခြံတွင်းခြံပြင်ပစ်စလက်ခတ် ထားမှုကြောင့် ဆိုပြီး အိမ်ရှင်ကို ပြန်တ

ရားစွဲနိုင်ပါသေးသတဲ့ ။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ တော့ "အမှိုက်ကောက်တဲ့ နေ့"ဆိုရင် လူတွေစုပြီး အမှိုက် ကောက်ကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့ကျရင် အဲဒီလူတွေကပဲ လက်လွတ်စပယ် အမှိုက် ပစ်တတ်ကြတယ်။ အမှိုက်ကောက်တာလည်း သူတို့ ပဲ။ အမှိုက်ပစ်တာလည်း သူတို့ ပဲ။ စည်းကမ်း မဲ့မှုက အကျင့်ပါနေပြီလေ။

ရန်ကုန်မြို့ဆို မြို့လယ်ကောင်ကအစ မိုးကလေးနည်းနည်းရွာလိုက်တာနဲ့ မြောင်းတွေ ရေလျှံပြီး လမ်းပေါ် ရေတွေလွှမ်းကုန်တာပဲ။ ရန်ကုန်မြို့၊ လသာရပ်ကွက်၊ ကမ်းနားဘက်ခြမ်းဆိုရင် ခူးဆစ်လောက်ထိ ရေမြုပ်ကုန်တယ်။ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ဒေါ်သိန်းတင်လမ်းဘက်မှာ လည်း ငါးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်ကလေးတွေ ရင်ခေါင်းဝထိ ရေမြုပ်တာတွေနေရတယ်။ မြောင်းတွေထဲ အမှိုက် ပိတ်ဆိုတာကို စည်ပင်သာယာက ရှင်းလင်းရေးလုပ်တော့လုပ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမှိုက်ပစ်တဲ့ နှုန်းက အမှိုက်ဆယ်တဲ့ နှုန်းထက်ပိုများ နေတော့ ရေရှည်မှာ ဘယ်နိုင်တော့မှာ လဲ။ "အမှိုက်မပုံရ"ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှာ အမှိုက်တွေ စုလို့၊ ပုံလို့ ။ "ငါးမမျှားရ"ဆိုလည်း မျှားတာပဲ။ ပန်းခြံတွေမှာ "ပန်းမခူးရ"လို့ သေသေချာချာရေးထားပါလျက်ကနဲ့ ခူးလိုက်ကြတဲ့ ပန်း။ ပန်းခြံသာဆိုတယ် ပန်းမရှိဘဲ မြက်တွေသာ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ အဖြစ်။ "၅၅၀၀ ဗို့အား အန္တရာယ်ရှိသည်"ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကျတော့ လိုက်နာကြတယ်။ ဘယ်သူမှ သွားမကိုင်ကြဘူး။

"ပြည်သူ့နီတိ"ဆိုတာကို အကျဉ်းချုပ်ပြောရရင် "နိုင်ငံကြီးသားပီသအောင် သင်ကြား လေ့ကျင့်ပေးတဲ့ ပညာ"လို့ ပဲ ပြောရမယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် "ပြည်သူ့နီတိ"ဆိုတာဟာ "နိုင်ငံသားရဲ့ အခွင့်အ

ရေးနဲ့ တာဝန် "ပါပဲ။ နိုင်ငံသားတိုင်းအနေနဲ့ "အသိတရားမြင့်မားရေး"နဲ့ "စိတ်သဘောထား မြင့်မားရေး"ကို လေ့ကျင့်ထူထောင်မွေးမြူပေးဖို့ လိုတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်ရေး၊ မိသားစုစိတ်ဓာတ်၊ အဖွဲ့အစည်းစိတ်ဓာတ်ရှိရေး၊ ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံကို လေးစားတန်ဖိုးထားရေး။ သူတစ်ပါးကို ကူညီရိုင်းပင်းရေး၊ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ဘာသာ အယူဝါဒတွေကို လေးစားရေး၊ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးကို ချစ်မြတ်နိုးရေးတို့ အထိ ပါဝင်နေပါတယ်။

နိုင်ငံတော်အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ် ဒေါ်ဆောင်ဆန်းစုကြည်က ၄-၄-၂၀၁၄ မှာ ကျင်းပတဲ့ "ပညာရေးကွန်ရက် ဂီတပွဲတော်"မှာ "ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ပြည်သူ့နီတိပညာ သင်ရတယ်။ ပြည်သူ့နီတိသင်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ကျွန်မတို့ ပြည်သူပြည်သူသားတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အခွင့်အရေးတွေ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေသာမက ကိုယ့်ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကိုပါ သိအောင်လို့ သင်ရတာပါ"လို့ မိန့်ကြား ခဲ့ပါတယ်။

နိုင်ငံသားအများ စုက ကိုယ့်ရဲ့ အခွင့်အရေးနဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေကိုချည်းပဲ ဦးစားပေး တောင်းဆိုနေကြတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ "တာဝန်ဝတ္တရားပိုင်း"ကိုတော့ လျစ်လျူရှုထားကြတယ်။ မေ့ထားကြတယ်။ ဒါဟာ "ပြည်သူ့နီတိ"ကို မသိကြလို့ ။ "ပြည်သူ့နီတိ"နဲ့ ကင်းကွာနေကြလို့ ပါပဲ။

"ပြည်သူ့နီတိ"အစ "ကျောင်းတွင်း"ကပါ။ ဒါကြောင့် မူလတန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းကျောင်းတွေမှာ ပြည်သူ့နီတိကို မသင်မဖြစ်သင်ဖို့ လိုနေပါတယ်။ အဲဒီလို မသင်နိုင်မီ စပ်ကြားမှာ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ၊ ရန်ကုန်မြို့တော်ဝန် ဦးမောင်မောင်စိုးက "ပြည်သူ့နီတိဘာသာရပ် ရေးဖြေ၊ နှုတ်ဖြေ"ကျင်းပပြီး လူငယ်ကျောင်းသားတွေ ကြားမှာ "ပြည်သူ့နီတိစိတ်ဓာတ်"ကို လှုပ်နှိုးဖို့ ကြိုး

စားပါတယ်။ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး ဦးသန့်၊ ကော်မတီဝင် ဒေါ်သန်းမြင့်အောင်နှင့် ဌာနမှူးတွေက ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတစ်စုကို ဖိတ်ကြားပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းပါတယ်။ စာရေးဆရာကြီး ဆရာမင်းယုဝေ၊ ဆရာမောင်ခင်မင် (နေဖြူ)၊ ဆရာဂုဏ်ထူးဦးသိန်းနိုင်၊ ဆရာကောင်းသန့်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အစီအစဉ်တွေကို ချပြကြပါတယ်။ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ပြည်သူ့နီတိပညာပေး အထောက်အကူပြုအဖြစ် ဖတ်မှတ်ဖို့ ကဗျာ၊ ပုံပြင်နဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေကို စုဆောင်းပါတယ်။ မူလတန်း အဆင့်အတွက်တစ်အုပ်၊ အလယ်တန်းအဆင့်အတွက်တစ်အုပ်၊ အထက်တန်းအဆင့်အတွက် တစ်အုပ်ပါ။ စုဆောင်း ပြီးတဲ့ အခါ စာအုပ်တွေရိုက်ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေကို ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းက မူလတန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းကျောင်းတွေကို အခမဲ့ပေးပို့ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲက အကြောင်းအရာတွေကို စာမေးပွဲမှာ မမေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကဗျာ၊ ဒီဆောင်းပါး၊ ဒီဝတ္ထုတွေကို ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေဖတ်ရင် ပြည်သူ့နီတိဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ သူတို့ သဘောပေါက် ရိပ်မိ သွားကြမှာ ပါပဲ။ ၂၀၁၇ခုနှစ်၊ ဧပြီလ နောက်ဆုံးပတ်မှာ "မြို့တော်ဝန်ဆု ပြည်သူ့နီတိ" ရေးဖြေစာမေးပွဲ စစ်ပါတယ်။ အဲဒီရက်သတ္တပတ်အတွင်းမှာ ပဲ ရေးဖြေစာမေးပွဲ အောင်သူတွေကို နှုတ်ဖြေထပ်စစ်ပါတယ်။ အဲဒီကမှ မူလတန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်း အဆင့်အလိုက် ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယနဲ့ နှစ်သိမ့်ဆုရသူတွေကို ရွေးချယ်ပါတယ်။ ဆုရသူကို ပထမဆု ကျပ်ငွေ ၅သိန်း၊ ဒုတိယဆု ကျပ်ငွေ ၃သိန်း၊ တတိယဆု ကျပ်ငွေ ၂သိန်း ချီးမြှင့်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် စေတနာရှင်များ လည်း ပေါ်လာလို့ ရွှေတစ်ကျပ်သား၊ သုံးမတ်သား၊ ငါးမူးသား စသဖြင့် ထပ်မံချီးမြှင့်ကြလို့ ဆုရသူတွေ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်သွားကြပါတယ်။ ဆုရတာ၊ မရတာထက်ပိုပြီး ဝမ်းသာစရာကောင်းတာ

က ဝင်ရောက်ဖြေဆိုကြတဲ့ ဒီကျောင်းသူကျောင်းသားတွေအဖို့ "ပြည်သူ့
နီတိ " ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ ကောင်းကောင်း ကြီး သိသွားကြတာက
အမြတ်ပါ။ ရန်ကုန်တိုင်းသာမက ဒါမျိုးပြိုင်ပွဲတွေကို တိုင်းနဲ့ ပြည်နယ်
အသီးသီးမှာ သာ နှစ်စဉ် ကျင်းပနေကြမယ်ဆိုရင် တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ်
ပြည်သူ့နီတိအသိစိတ်ဓာတ်ပွားများ လာကြမှာ သေချာပါတယ်။

နီဂုံးချုပ်အနေနဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောလိုပါသေးတယ်။ "ပြည်သူ့နီတိ"
ကို သင်ပေးတာက "အသိ"ပဲရစေမှာ ပါ။ တကယ်လက်တွေ့ကျင့်သုံးလုပ်
ပုံကိုင်မှ "ပညာ"ကိုရနိုင်မှာ ပါ။ "အသိ"ချည်း သက်သက် သင်ပေးတဲ့ ပ
ညာရေးက တန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ "တန်ဖိုးအခြေခံပညာရေး"ကမှ တကယ်
အရေးကြီးတာပါ။ ပညာရေးအစစ်အမှန်က ဦးခေါင်းကိုရော၊ နှလုံးသား
ကိုပါ သင်ပေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။ "အသိ"က အချက်အလက်စုပုံတာပါ။ "
ပညာ"ကမှ အသုံးဝင်တဲ့ အချက်အလက်ကိုပဲ ခွဲခြားသိမြင် ထုတ်ယူသုံး
စွဲမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

"ပြည်သူ့နီတိ"ကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ပထမဆုံးအနေနဲ့ တော့ "အသိ"ရှိ
အောင် သင်ပေးရမှာ ပေါ့။ "အသိ"ကတစ်ဆင့် လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ကျ
င့်ကြံတဲ့ "ပညာ"စခန်းကို တက်လှမ်းဖို့ ထပ်ဆင့် ကြိုးပမ်းကြဖို့
အရေးကြီးပါတယ်။

ဟိန်းလတ်

ရှက်ပါ ကြောက်ပါ လိပ်ပြာသန့်စွာ နုနုရည်(အင်းဝ)

တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ရဲ့ လူငယ်ဘဝ ဖြတ်သန်းမှုတွေကို ကျွန်မ လျှောက်စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။

ကျွန်မ ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်လောက်တုန်းကပေါ့။ အဘိုးရယ်၊ ကျွန်မရယ် မြေးဘိုးမြေးဘွားသုံးယောက် စစ်ကိုင်းဘက်က အမျိုးတွေဆီကို အလည်သွားကြတာ။ ကျွန်မ‘ဘဘ’ရဲ့ တစ်ဝမ်းကွဲတဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေဆီကိုပေါ့။ ကျွန်မတို့ အင်းဝကူးတို့ ဆိပ် ငှက်ဆိပ်ကနေ ငှက်ကလေးနဲ့ ဒုဋ္ဌဝတီ၊ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး စစ်ကိုင်းဘက်ကို သွားရတာလေ။

ဟိုရောက်တော့ အမျိုးတွေရဲ့ အိမ်မှာ စားကြသောက်ကြရင်း လူကြီးတွေက စကားစမြည် ပြောနေချိန် ကျွန်မတို့ ကလေးတစ်သိုက်က ဆော့ကြ၊ ကစားကြရင်းနဲ့ အိမ်အတွင်းဘက်က စာအုပ်စင်တွေနား ရောက်သွားကြတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ရွယ်တူ ဦးလေးဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က စာအုပ်တွေကို ဆွဲချပြီးဆော့တော့ ကျွန်မတို့ လည်း စာအုပ်တွေကို လျှောက်လှန်ကြည့်ကြတယ်။ အရုပ်ကြည့်တာလေ။ အဲဒီအချိန်က ကာတွန်းကို တအားမက်တဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ကိုယ်ဖတ်တတ်တဲ့ ကာတွန်းကို ရှာတာပေါ့။ စာအုပ်ကြီးတွေကလည်း ဓာတ်ပုံရုပ်ပုံတောင်မပါတဲ့ အထူကြီး

တွေ၊ အဲဒီကြားထဲ ကျွန်မဦးလေး ဝမ်းကွဲက ကာတွန်းပါတဲ့ စာအုပ်တစ်
အုပ်ရသွားတယ်။ တကယ်တော့ စာအုပ်က လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး စာအုပ်
ပဲ။ ကာတွန်းစာအုပ် မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနဲ့ ပတ်
သက်တဲ့ ကာတွန်းလေးတွေ ပါတော့ ကျွန်မတို့ ကာတွန်းမက် ကလေး
တွေ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဖတ်ကြတာပေါ့။

အဲဒီလို ဖတ်နေတုန်းမှာ ပဲ အပြင်ကနေ အဘိုးနဲ့ အဘွားက "သမီး
ရေ ပြန်ကြစို့"တဲ့ ။ ဒီမှာ က ဖတ်စရာကာတွန်းက အများကြီး ကျန်သေး
တယ်။ အဲဒီမှာ တင် ကျွန်မက ကျွန်မဦးလေးကို ဒီစာအုပ်ကျွန်မယူသွား
မယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဗိုလ်ကျနေကျထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီ ဦးလေးဝမ်းကွဲကလည်း သူ့အိမ်မှာ ဗိုလ်ဆိုတော့ မပေးဘူးလေ။ စာ
အုပ်ကို ပြိုင်လုနေကြတုန်း သူ့အမေက နောက်ဖေးကလှမ်းခေါ်တော့ သူ
က ပြေးထွက်သွားရော။ စာအုပ်ကို တအားလိုချင်နေတဲ့ ကျွန်မက ဘာ
လုပ်တယ်မှတ်လဲ။ ဂါဝန်အောက်နားစကို "မ"ပြီး စာအုပ်ကိုထည့်ထုပ်
တယ်။ ပြီးတော့ ဂါဝန်စကို လက်နဲ့ စုကိုင်ပြီး အခန်းအပြင်ဘက်ကို ထွ
က်လာတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ လုံလှပြီပေါ့။

အပြင်ကလူကြီးတွေက ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး "သမီး ဂါဝန်ထဲကဘာ
တွေလဲ"လို့ မေးတယ်။ ကျွန်မက မဖြေဘဲ ကျွန်မအဘွားရင်ခွင်ထဲ တိုးဝ
င်တယ်။ အဘွားက "ပြပါဦး"ဆိုပြီး ကြည့်တော့မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ထွက်
လာတော့ အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြတာပေါ့။ ပြီးတော့ ဘာရဲ့ ညီမ ကျွန်မ
ဘွားဘွားလေးက "ဪ ... သမီးက ဒီစာအုပ်ကို လိုချင်လို့ လား ယူ ယူ
"လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရ အဲဒီစာအုပ်ကိုယူခဲ့တာပေါ့။
အပြန်လမ်းမှာ အဘိုးနဲ့ အဘွားရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ လည်း က
လေးဆိုတော့ နားမလည်။ တစ်ခါတည်း စစ်ကိုင်းပွဲဆိပ်၊ ငှက်ဆိပ်သော
င်ပြင်လည်း ရောက်ရော ကျွန်မအဘိုးက ကျွန်မတစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့

အသံမာမာကြီးနဲ့ "ပေးစမ်း"ဆိုပြီး ကျွန်မလက်ထဲက စာအုပ်ကိုဆွဲယူပြီး သောင်ပြင်ပေါ်လွှင့်ပစ်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ ကျွန်မလက်နှစ်ဖက်ကိုစုကို င်ပြီး အော်တော့တာပဲ။

ဘာလို့ သူများ စာအုပ်ကို လိုချင်ရတာလဲ။ သူများ မသိအောင် ဘာ လို့ ယူရတာလဲ။ သူများ ပစ္စည်းကို မသိအောင်မယူရဘူး။ နောက်ဘယ် တော့မှ မလုပ်ရဘူး အများကြီးပဲပြောတာ။ ဒေါသသံ အကျယ်ကြီးနဲ့ ။ " နောက်လုပ်ဦးမလား။ လုပ်ဦးမလား"လို့ လည်း မေးသေးတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မဖြစ်သွားတာကတော့ တအားကြောက်သွားတာ ပါပဲ။ သိပ်အလိုလိုက်၊ သိပ်ချစ်တဲ့ အဘိုးရဲ့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး၊ မကြားဖူး တဲ့ အသံနဲ့ မျက်နှာအမူအရာကိုလည်း တအားကြောက်တယ်။ အဘိုးပြောတဲ့ စကားတွေကိုလည်း တအားကြောက်တယ်။ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ကျွန်မက တအားငိုတော့တာပဲ။ အဘွားကို အားကိုးတကြီး ဖက်ပြီးတော့ပေါ့။ အဘွားကလည်း တစ်စက် ကလေးမှ ကျွန်မကိုမချော့ဘဲ လက်ကိုပဲ အသာဆွဲခေါ်သွားပြီး ငှက်ပေါ် တက်တယ်။ ငှက်ပေါ်မှာ ထိုင်မိတာနဲ့ ရှိုက်ရှိုက်နေတဲ့ ကျွန်မမျက်ရည် တွေကို အသာသုတ်ပေးပြီး ဘာပြောသလဲသိလား။

"သမီးပေါင်းလဲ့ကြီးဘုရားက ရုပ်ပုံတွေကို မှတ်မိလား"တဲ့ ။ ကျွန်မ သိပ်မှတ်မိတာပေါ့။ ကျွန်မတို့ အင်းဝ၊ တံတားဦးနယ်မှာ ကလေးတွေ န ည်းနည်းသိတတ်လာတာနဲ့ တံတားဦး မြို့ပြင်ဘက်နားက ပေါင်းလဲ့ကြီး (လျောင်းလဲ့ကြီး)ဆိုတဲ့ လျောင်းတော်မူဘုရားကို ခေါ်သွား တတ်ကြတ ယ်။ အဲဒီဘုရားမှာ ကံငါးပါးရဲ့ အကျိုးအပြစ်တွေကိုဆွဲထားတဲ့ နံရံဆေး ရေး ပန်းချီတွေ ရှိတယ်။ ပါဏာတိပါတာကံ- သူ့အသက်ကိုသတ်ရင် ဘ ယ်လိုအပြစ်ခံရတယ်။ မုသာဝါဒ- လိမ်လည်ခြင်း အမှုကိုကျူးလွန်ရင်

ဘယ်လိုအပြစ်ခံရတယ်ဆိုတာတွေကို နံရံမှာ အကြီးကြီးတွေ ဆွဲထားတာ။

"အဲဒီပုံတွေထဲမှာ ငရဲသားကြီးတွေက လူတွေကို ဆီဒယ်အိုးကြီးတွေထဲမှာ ခက်ရင်းခွကြီးတွေနဲ့ နှစ်ပြီး ကြော်နေတာလေ။ အဲဒီပုံ ငါ့သမီးမှတ်မိလား"

အိုး ကျွန်မ သိပ်မှတ်မိတာပေါ့။ အဲဒီပုံဟာ ကျွန်မအကြောက်ဆုံးပုံ။ ကြည့်ပြီးခါစ ညမှာ အိပ်မက်တောင်မက်တဲ့ ပုံ။

"အေး အဲဒါ အဒိန္နဒါနကံ ကျူးလွန်တဲ့ သူတွေကို ငရဲပြည်ကျရင် အဲလိုအပြစ်ပေးတာပေါ့။ အဒိန္နဒါနကံဆိုတာ သူများ ပစ္စည်းကိုမသိအောင် ယူတဲ့ ကံလေ။ သူများ ပစ္စည်းကို မသိအောင် ယူတဲ့ သူတွေဟာ"

"ကြောက်တယ် ကြောက်တယ် မပြောနဲ့ "ဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အော်သံ၊ ငိုသံဟာ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်မှာ အကျယ်ကြီးပေါ့။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအဖြစ်အပျက်လေးဟာ ကျွန်မကို သိပ်ကြောက်လန့်စေခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ပဲ အသက်အရွယ်ရလာတဲ့ အချိန်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကြောင့်လည်း အံ့ဩစရာ အသိတစ်ခုကို သိရပြန်ရော။

လမ်းလျှောက်လာကြရင်း လမ်းပေါ်မှာ ကျကျန်နေခဲ့တဲ့ ငါးရာတန် ငွေစက္ကူကို ရှောင်ကွင်း သွားရင်း "ဒါ ကျွန်တော်ယူလို့ မရပါဘူး။ သူများ ပစ္စည်းပါ။ မယူရပါဘူး။ မယူရပါဘူး"တဲ့ ။ သူက ဆက်ပြောသေးတယ်။ "ကျွန်တော်တို့ အဖေက သင်ခဲ့တာ"တဲ့ လေ။

ကျွန်မတို့ အဘိုးအဘွား၊ အဖေအမေတွေက သင်ခဲ့ကြပါတယ်နော်။

ခုအသက်အရွယ်မှာ လောကဇာတ်ခုံရဲ့ အဖြစ်သနစ်များ စွာထဲက ခိုး

ယူခြင်းအမျိုးမျိုးကို ကျွန်မမြင်တွေ့ဖူးပြီ။ ခိုးယူရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်း အမျိုးမျိုးတွေကိုလည်း ကျွန်မစဉ်းစားဖူးပြီ။ စာတွေလည်း ရေးဖူးပြီ။

ခိုးယူခြင်းအမျိုးမျိုးမှာ အနုပညာဖန်တီးမှုကိုတောင် ခိုးယူကြသတဲ့ ။ စာနာစိတ်တွေ ကင်းမဲ့ပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်တွေနဲ့ ခိုးယူခြင်းဆိုတာကို ထမင်းစားရေသောက်လိုဖြစ်သွားမှာ ကျွန်မစိုးတယ်။

ဒါ့ထက် ဒါ့ထက် ကိုယ်မဟုတ်တာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကိုတောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် မသိတော့ လောက်အောင် ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ပျက်ပြားသွားမှာ ကို လူငယ်များ အတွက် လူငယ်များ ရဲ့ လက်ထဲက ကျွန်မတို့ နိုင်ငံအတွက် ကျွန်မစိုးရိမ်လှပါတယ်။

နုနုရည်(အင်းဝ)
